

til Bygningens Fuldførelse indenfor det Tidrum, som var bestemt. Følgen deraf var forskjellige Udgifter, der indtil 31te Marts, da Rigsdagen sluttedes, beløb sig til ialt 98,000 Kr., som vare approberede af den nye Bygningskommission, hvoraf Noget forøvrigt var approberet gennem Ministeriet. Altsaa, inden Rigsdagen var sluttet, var der allerede approberet Udgifter til et Beløb af omtrent 100,000 Kr. Under alt dette forekommer det mig at være uforstaaeligt og uforvarligt, at den daværende Minister ikke henvendte sig til Rigsdagen, og at han endog undgik at give Rigsdagen nogen Meddelelse om, hvorledes Sagen egentlig stod; thi de Herrer maa jo erindre, at Theaterbygningen og hele dens Fremme var stillet i et ganske jævrent Forhold til Rigsdagen derved, at Theaterloven udtryffeligt bestemmer, at der skal gives Rigsdagen udsørlig Meddelelse om Bygningsarbeidets Fremgang og i Forbindelse dermed om Theatrets finansielle Stilling. Der var altsaa i Loven givet Ministeren en særlig Anvisning paa altid at være i Korrespondence med Rigsdagen med Hensyn til, hvad der foregik; men saa er det jo som sagt ubegribeligt, at Ministeren har undgaaet at give en saadan Meddelelse. Det ærede Mindretal har beraabt sig paa Udtalelser af Finantsudvalgets ærede Ordfører i denne Samling, Udtalelser, som han mener skulde antyde, at der dengang var givet Finantsudvalget Oplysninger om foretaende Overtskridelser. Jeg skulde ikke være fremkommen med dette, dersom ikke netop Mindretallet udtryffeligt havde beraabt sig derpaa, men jeg maa da sige, at den Opfattelse, som det ærede Medlem tror at kunne udlæse af, hvad der dengang passerede, er i højeste Grad urigtig. Hvad der dengang foregik i Finantsudvalget, var kortelig dette. Da man til 3die Behandling gik ind paa at give Ministeren denne extraordinære Bevilling af 38,000 Rd. til Maskineri, sagde jeg, som dengang var Formand i Finantsudvalget, under Konferencen til Ministeren: „Vi give dette, men med den Opfattelse, at det saa ogsaa dermed skal være Slut med Overtskridelserne ved Theatret.“ Dertil svarede Ministeren dengang ikke Andet, end at han ikke ansaa det for rigtigt at sige, at dette vilde blive det sidste Punkt; thi ved Opgjørelsen af et saa vidtløftigt Regnskab — eller hvilket Udtryk han nu brugte — vilde der altid kunne vise sig enkelte Overtskridelser; men idet han indrømmede, at der ikke kunde blive Spørgsmaal derom uden Bevilling, sagde han tillige, at vi jo havde Københavns Kommune at ty til, da der staar i Loven, at Københavns Kommune skal yde „mindst“ 250,000 Rd. Saaledes faldt den høitærede Ministers Udtryk i Finantsudvalget, og jeg tør trygt appellere til ethvert Medlem, som dengang sad i Finantsudvalget, og spørge, om man kunde faae noget andet Indtryk deraf, end at Ministeren mente, at

der vel kunde blive Spørgsmaal om en eller anden lille Gjenstand ved den endelige Regnskabsopgjørelse, men som man i saa Fald kunde hente hos Københavns Kommune. Det var som et Udtryk for denne Opfattelse, at den ærede Ordfører udtalte sig her i Salen, da han brugte det Udtryk, hvortil Mindretallet nu figter, nemlig at der var kommet Oplysninger og Antydninger i Finantsudvalget om mulige Overtskridelser, men at disse maatte man da henvise Ministeren til at søge dækkede hos Københavns Kommune. Dette skete netop under Indtrykket af, hvad Ministeren selv havde sagt. Men Ministeren sagde altsaa dette den Gang i Finantsudvalget 3 Uger efter, at han havde givet Statsraad Meldahl Fuldmagt til at afholde hvilken som helst Udgift, som han ansaa for nødvendig. Jeg indrømmer, at der kan være Spørgsmaal om Overtskridelser og om Afholdelsen af ubevilgede Udgifter, men det maa da ogsaa ske under en meget nøie Overveielse af enhver Skilling, som en Minister under saadanne Forhold anser sig forpligtet til at udgive. Men at man ikke alene skulde overdrage denne Myndighed fra Bevillingsmyndigheden til Administrationen, men at endog Administrationen paa sin Side skulde være i Stand til at transportere den til en hvilken som helst Mand fra Baden, det forekommer mig at være i saa høi Grad en Overtskridelse af Administrationens Competence, at jeg ikke tror, at Rigsdagen vil finde sig deri. — Det ærede Mindretal gjorde gjældende, at Ministeren ikke kunde søge Bevillingen, fordi det hele Bygningsforetagende da vilde være standset. Jeg fortaar ikke denne Betragtning. Dersom Byggearbeidet kunde fortsættes uden Bevilling, naar Rigsdagen ikke vidste det, hvad i al Verden skulde der være i Veien for, at det ogsaa kunde fortsættes, naar Rigsdagen vidste det? Det er meget muligt, at Rigsdagen vilde gribe ind og sige: Punktum; men det blev virkelig Rigsdagens Sag og ikke Ministerens. At det, at Ministeren kom til Rigsdagen med Forlangende om Bevilling og med Meddelelse om, at der var Overtskridelse, skulde føre til en Standsning af Arbejderne, er for mig aldeles ubegribeligt, og jeg tror heller ikke, at det er let begribeligt for Noen. Hvad Rigsdagen vilde have gjort i saa Tilfælde, skal jeg ikke i dette Dieblit udtale mig nærmere om, men jeg er ikke enig med det ærede Medlem for Nørresundby (Suel) i, at Rigsdagen uden videre vilde have givet disse Bevillinger; den vilde have havt mange andre Veie at gaa. Den kunde f. Ex. have sagt som saa: Vi lade dette gaa i Løbet af en Maaned; have I da ikke fra anden Side skaffet de fornødne Penge til Fuldførelsen, standse vi. Den kunde ogsaa have sagt saaledes: Vi finde os ikke i, at der er nedsat en Bygningskommission med bevillende Myndighed; vi ville, at disse Arbejder skulde gaa deres rolige Gang; vi henholde os til den ældre Bygnings-